

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΔΕΓΕΤΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΕΤΕ

[Από το πρόγραμμα βιβλίου του 'Ιταλού καθηγητού κ. Paolo Santtielli.]

«Δεν υπάρχει τίποτα πιο ωραίο στον κόσμο από ένα αρμονικό γάμο» είπε ο Πλάτων, ο δε Γάλλος φιλόσοφος, Μονταίγνε θεωρούσε το γάμο ως «ένα μεγάλο και περιεργό τριαντάφυλλο γεμάτο αγάθεια».

Είνε αλήθεια πως ο γάμος αποτέλεσε, αποτελεί και θ' αποτελέσει πάντοτε, ένα από τα δυσκολότερα κοινωνικά προβλήματα, αλλά όχι και από εκείνα που δεν λύνονται ποτέ.

Ο 'Ιταλός καθηγητής κ. San tielli, εις τὸ τελευταίως ἐκδοθέν βιβλίον του «Πῶς νὰ παντρευθεῖτε» τὸ ὁποῖον ἔγινε πρόγραμμα σέ ὅλη τὴν Ἑυρώπη, ἐπιφέρει μερικοὺς κανόνες τοὺς ὁποῖους πρέπει ν' ἀκολουθεῖ κάθε κορίτσι πρὸς τὴν ἐπιλογήν τῆς ἀντρείτης. Οἱ κανόνες αὐτοὶ στηρίζονται σὲ δύο-ψευδοειδῆς βάσεις. Πρῶτον-πρῶτον στὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου πού θὰ πάρη καὶ ὕστερα στὸ ἐπάγγελμα του.

Καὶ προχωρώντας ὁ 'Ιταλός αὐτὸς καθηγητὴς ὁρίζει ὅτι: Σί- ζυγοὶ τοὺς ὁποῖους δὲν πρέπει ποτὲ νὰ πάρете : εἶνε τῶν εἰδῶν (ἀναλόγως τοῦ χαρακτήρος) των.

1ον) Ο Τύραννος Σύζυγος. — Βέβαια, λέγει ὁ κ. Σαντινέλλι, ἡ σημερινὴ καὶ κοινωνία δὲν εἶνε πιά νὰ ἐπιδείξει αὐ- τοὺς τοὺς τυραννικοὺς χαρακτήρας τῶν παλαιῶν χρόνων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν τὸν γάμον ὡς ἄλλο τι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἐπιταγήν τῆς ζωῆς, τὴ δὲ γυναῖκα τοὺς ὡς ἄν μιὰ σκλάβη τὴν ὁλοῖαν ἔπεσαν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τοὺς ὑπηρετῆι στὸ σπίτι τὰ πράγματα βέβαια ἀλ- λάζαν καὶ ὁ κόσμος ἔγινε πρὸ πολιτισμένος. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε πως δὲν ὑπάρχει πιά αὐτὴ ἡ ἀντίληψη σὲ μερι- κοὺς ἄντρες οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ἀκόμη καὶ τώρα, ὅτι δὲν εἶνε δυνα- τὸν ἡ γυναίκα τοὺς, νὰ ἔχη καμμίαν ἐλευθερίαν καὶ καμμίαν ἀτομι- κότητα.

Προσέχετε λοιπὸν δεσπονίδες, νὰ μὴ λέσετε ποτὲ σὲ μιὰ τέτοια παγίδα καὶ θελήσετε νὰ πάρете ἄντρα μὲ τέτοιο χαρακτήρα: ἔνας γάμος μ' ἕναν ἄντρα τέτοιου ἀρχόνου, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ θέλετε ν' αὐτοκτονήσετε. Τώρα θὰ μοῦ πητε πως θὰ τὸ καταλάβετε: Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα—καίτοι ἔγωγὸ τὸ θεωρῶ ὡς τὸ κυριώτερον κεφάλαιον μιᾶς καλῆς ψυχολογικῆς παρατηρήσεως, ἐν τούτοις θὰ προσπαθῶσθε νὰ σὰς διευκολύνω περιγράφοντας ἐν ὀλίγοις τὴν φυσιογνωμίαν ἑνὸς τέτοιου τυράννου συζύ- γου: Κεφάλαιον στογγυλὸν μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτὰ χεῖλη σαρκώδη, στόμα μικρὸν καὶ μαλ- λιά ἀφθονὸν καὶ περιποιημένον στὸ κένισμα: μάτια μεγάλα, ζωηρὰ καὶ μύτη κανονικὴ ἂν σ' αὐτὰ προσθέτετε καὶ μιὰ φωνὴ γλυκερὰ καὶ μαλακῆ, θὰ ἔχετε μπροστά σας ἕνα σύ- ζυγον ὡραῖον βέβαια, ἀλλὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ- στον ἐγωιστὴ καὶ τυραννικόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρέπει — πάση θυσίᾳ — νὰ φυλαχθῆτε στὸ γάμος σας.

2ον) Ο Τεμπέλης Σύζυγος: Καὶ ἀπ' αὐτὸν πρέπει νὰ φυλαχθῆτε. Δὲν εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ ὑπάσχη ἀρμονία σ' ἕνα γάμο ὅταν ὁ ἄντρας σας δὲν εἶνε μέσα τον ἐργατικότητα καὶ θέληση γιὰ τὴν πρόδοτον τῆς ζωῆς σας. Μπορεῖ βέβαια ἕνας τέτοιος ἄντρας νὰ ἔχη καὶ καλὴ ἀνάσχη καὶ καλὴ καρδιά, ἀλλὰ αὐτὰ εἶνε χαρίσματα πού δὲν ἔχουν καὶ μεγάλη ἀξία στὸ γάμο, ὁ ὁποῖος εἶνε ἕνα ζήτη- μα ἐντέλως κοινωνικόν, γιατί εἶνε μιὰ καθαρὴ ἔννοση δὺο οἰκογε- νειῶν μὲ διαφορετικὰ ὡς πρὶν συμφέροντα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν γά- μον ἐνώνουνται γιὰ νὰ ἀποτελέσουν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ συμφέρον τῆς ζωῆς, καὶ γιὰ τὴν πρόδοτον τοῦ ὁποῖου, ἀναμειβιθεὶς χωριάζεται ἐργασία καὶ θέλησις. Δὲν παραλείπει ἀκόμα νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἕνας τέτοιος τεμπέλης σύζυγος κατανατῆει πολλὰς φορὰς καὶ γελοῖος μπροστά τὰ μάτια τῆς γυναίκας του ἢ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀισ- θάνεται κοντὰ τῆς ἑνῶν ἄντρα γεμάτον ζωῆ καὶ ἐνέργειαν καὶ ὅχι μιὰ ἀσθενικὴ καὶ ἀβουλη ὑπαρξή, σὺν αὐτῇ τοῦ τεμπέλη συζύγου.

3ον) Ο Ζηλιάρης Σύζυγος: Ὁ τρίτος αὐτὸς καὶ τε- λευταῖος χαρακτήρας τοῦ ἄντρα σας τὸν ὁποῖον οὐδέποτε πρέπει νὰ πάρете, ὀφείλου νὰ σὰς ὀμολογήσω πως εἶνε χειρότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο πρώτους. Γιατί βέβαια δὲν ἀγαπᾶτε τὴν γυναίκα του — καὶ χωρὶς ἀγάπης δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοηθῆ καν συζυγικὴ ἐπι- στοσύνη — ὁ ἄντρας ἐκείνος πού δὲν τὸχει σὲ τίποτε, γιὰ μιὰ ἀλλή- ικανοποίησιν τοῦ πάθους του, καὶ νὰ σκοτώσῃ ἀκόμη τὴν γυναίκα πού ζηλεύει: ἕνας γάμος μὲ σύζυγον ζηλιάρην, ὁ ὁποῖος ζῆ μόνον μὲ τὴν ὑποψία τῆς ἀπιστίας τῆς γυναίκας του, καταδικάζει ἕνα κορίτσι σὲ μιὰ δυστυχία ἀνεπαύθητον, γιατί εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου τῆς θ' ἄρχισθ τὸ φοβερό ἐκείνον μαρτύριον, τῶν ὑποψιῶν καὶ ἐρωτησέων γιὰ τὴν ἔξω του σπιτιοῦ ζωῆ τῆς γυναί- κας, μέσα στὸ ὁποῖο εἶνε ζήτημα ἀνθ' ἀμορσῆς ν' ἀντῆσθ μιὰ λεπτὴν γυναίκα ψυχῇ. Ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας ἐκείνης πού θὰ θελή- σῃ νὰ ἐνοηθῆ μ' ἕνα τέτοιο ζηλιάρην ἄντρα, ἔτσι καθὼς θὰ περνάει μέσα σὲ τόσες κατασκευαστικὰς καὶ ὑποψίαις ἢ θὰ καταλήξῃ σὲ μιὰ ἐπανδύαστον ἠθικῇ, ἢ — πού εἶνε καὶ τὸ πιθανότερον — θὰ μετα- βληθῆ σὲ μιὰ βαρὰ μελαγχολία, σὲ μιὰ ἀφόρητη καὶ διαρκῆ δυστυχία.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συζύγου σας

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω ἡ δεύτερη βᾶσις ἐπάνω στὴν ὁποία

στηρίζει τοὺς κανόνες τῆς ἐπιλογῆς ἑνὸς συζύγου ὁ κ. Σαντινέλλι εἶνε καὶ τὸ ἐπάγγελμα πού κάνει καὶ μὲ τὸ ὅποιο ζῆ στὴν κοινωνία ὁ ἄντρας πού θὰ πάρете. Κατωτέρω παραθέτοντες ἕνα κατα- λογο τῶν κυριωτέρων κοινωνικῶν ἐπαγγελμάτων τῶν ἀνδρῶν, θὰ προσπαθῶσμε ν' ἀναλύσομε τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλλείμματα πού παρατηρεῖ ὁ κ. Σαντινέλλι σ' ἕνα ἕκαστον ἀπ' αὐτὰ:

1ον) Ο Ἐμπόρος ὡς σύζυγος: Τώρα τελευταῖα καὶ μεταπολεμικῶς μόλις ἔχει κάπως μειωθεῖ ἡ παλαιὰ ἰδέα τῆς Κοινο- νίας περὶ ἐμπορῶν ὡς συζύγων. Ὅλοι μας ἔχουμε ὅτι οἱ ἐμποροὶ εἶνε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἐθεωροῦντο κατώτεροι τῶν ἐπιστημῶν καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτὸν δύσκολα ἐπιτανθ' σὲ μιὰ καλὴ καὶ μετρωμένη οἰκογένεια. Ἡ ἰδέα ὅμως αὐτὴ εἶνε καὶρός πιά ν' ἀρχίσθ τὴν ἡ ἐλευθέρη, γιατί σήμερα οἱ περισσότεροὶ ἐμποροὶ καὶ μετρω- μένοι εἶνε καὶ πολὺ καλῆς ἀγωγῆς, ἐκτός δὲ τούτου, παρατηροῦνται ἀπὸ ὅλους, πως εἶνε ἴσως ἡ μόνη τάξις στὴν ὁποία παρατηροῦνται τὰ ὀλιγότερα διαζύγια. Λοιπὸν, ἂν σὰς τύχῃ νὰ βρῆτε στὴ ζωὴ σας, ἕνα ἄντρα πού νὰ σὰς ἀρέσει καὶ νὰ συμφωνῆτε, συμβῆθ δὲ κατὰ τὴν ἡ ἄντρας αὐτὸς νὰ ἔχη τὸ ἐπάγγελμα πού ἐμπόσον—μὲ σχε- πτόσαστε καθόλου! Ζητώντας μερικὰ ἀπαραιτήτως πληροφορίες περὶ τῆς ἀτομικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνδρώου του αὐτοῦ προσχωρήστε πρὸς τὸν ἀρχαῖον. Τώρα ἂν εἶσθε μορφωμένη θὰ ὑπερέχετε κάπως στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν ὀλίγη πρακτικὴ καὶ τοῦ μυαλοῦ του καὶ γιὰ τὴν ἐλευθέρη ἴσως μερικῶν ἀνωτέρων ἰδεῶν καὶ ἐπισημάτων: μὰ οἱ ἐλλείψεις αὐτῆς εἶνε τιποτένεις ἐμπρὸς στὴν εὐκαιρίαν, στὴν ἀ- φροσύνη, στὴν ἐμπιστοσύνη καὶ στὴν ἐκτίμησιν πού θὰ σὰς ἔχη, προτερήματα πού σπανίως λείπουν ἀπὸ τὸν χαρακτήρα ἑνὸς ἐμπόρου.

2ον) Ο Τραπεζίτης ὡς σύζυγος: Εἶνε βέβαια τὸ ἐ- πάγγελμα τοῦ τραπεζίτου, ἕνα πού τελευταῖα θεωρεῖται ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐπαγγέλματα στὴν μεταπολεμικὴ κοινωνία. Κάθε πατέρας θὰ ὀνειρεύετο ἴσως ἕναν τραπεζίτη γιὰ ἄντρα τῆς ζωῆς του, ἢ ὁποία δὲν θ' ἄχθῃ καὶ πολλὰ ἐπιταγήματα νὰ τοῦ βρῆθ, ἀφοῦ θὰ ὑπάρχουν τόσα χρήματα! Στὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, πως συμβαίνει ἡ μορφωσις καὶ τὸ χρήμα, γιατί οἱ τραπεζίτες—οἱ νέοι μάλιστα—εἶνε ἀνθρώποι τοῦ κόσμου, τῶν σαλο- νικῶν καὶ τῶν διασεβασέων, προσόντα πού ἀ- σφαλῶς εἶνε περιζήτητα γιὰ μιὰ μοντέρνα σύ- ζυγον. Καὶ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ ἰσχυρισθῆ κανεὶς στὰ σοβαρὰ πως ὁ τραπεζίτης δὲν εἶνε πραγμα- τικὰ ἕνας ἰδανικὸς γαμπρός, καίτοι πολλὰς φο- ρὰς δύσκολα θὰ πιτεύσαστε πως μιὰ γυναίκα σερνὴ καὶ νοικοκυρὰ θὰ βρῆσθε πάντοτε κοντὰ στὸν τραπεζίτη τὴν θεομῆτητα καὶ τὴν ἀγάπην ἑνὸς τέτοιου ἄντρα ὁ ὁποῖος περνάει ὅλη τὴν ἡ- μέρα του σ' ἕνα τ' ὄψιν κυρετὸ ἐπισκέψεων, γνοσημιῶν, ὑπολογισμῶν καὶ χρηματικῆς συναλ- λαγῆς, ἀσχολίες πού εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ τοῦ ἀποροροῦν ὅλη του τὴ προσοχὴ. Τὸ συμπέρα- σμα λοιπὸν εἶνε πως μιὰ κοπέλλα πού θ' ἄχθ ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπην καὶ θεομῆτητα δὲν τὴν συμβουλεύουν διόλου νὰ πᾶρῃ ἄντρα ἕνα τραπεζίτη, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐπάγγελμα ἀρμόζει περισσότερο στὸν σύζυγον μιᾶς κομμικῆς δεσπονίδος.

3ον) Ο Μηχανικός ὡς σύζυγος: Καὶ τὸ ἐπάγ- γεμμα αὐτὸ σίγουρα ἔχει πάρει πολλὴ ἀξία γιατί συγκεντρώνει με- γάλαν κέρδη καὶ πολλὴν μέρωση. Ἀπὸ διάφορες στατιστικῆς δι- καστηρίων παρατηροῦμε πως στους μηχανικοὺς εἶνε πάντοτε πού δύσκολα τὰ διαζύγια γιατί φαίνεται πως ἀγαποῦν πολὺ καὶ περι- ποῦνται τὴς γυναίκες τους: ἴσως τὸ ἐπάγγελμά τους νὰ εἶνε κά- πως μονότονον γιὰ μιὰ γυναίκα πού θ' ἀθέλει εἰς τὸν ἄντρα τῆς νὰ βροσθῆ κάθε ἡμέρα καὶ κάποια ἀνανέωσιν στὴ σκέψη του καὶ στὴς ἀντιλήψεις του. Πάντως ὁ μηχανικὸς θ' ἀποτελοῦσε πρώτης τάξεως σύντροφο σὲ μιὰ κοπέλλα τῆς μεσαίας ἀστικῆς τάξεως πού ζῆ χω- ρὶς μεγάλες ἀξιώσεις.

4ον) Ο Γίαντζης ὡς σύζυγος: Γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ὁ κ. Σαντινέλλι δὲν ἐκφορῆει καμμίαν γνώμη ἀλλὰ ἀρκεῖται νὰ πα- θέσθ ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα κάποιας ἐπιστολῆς μᾶς Ἰταλίδος κυ- ρίας συζύγων περιγραφῶν Ἰατροῦ τῆς Ρώμης. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐστάλη ἀπὸ αὐτὴν τὴν κυρία σὲ μιὰ φίλη τῆς στὴν Νεάπολη, ὀλίγων μῆνες μετὰ τὸ γάμο τῆς μὲ τὸν διάσημον αὐτὸν Ἰατρὸν: «...Λοι- ποὺν ἀγαπητῆ μου γιὰ ν' ἀπορασθῆ μιὰ γυναίκα νὰ πάρη ἕνα γι- ατὸν γὰ ἄντρα, θὰ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ τὸν ἀγαπᾶς τρεῖς φορὰς πε- ρισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄντρες. Ἄ, εἶνε τρομερὸ ἀγαπητῆ μου Ἄδελφίνα. Φαντάσου πως δὲν ἔχουμε παρὰ 3 μῆνες περίπου παν- τρωμένον καὶ δὲν ἔχει περῶσθ μιὰ ἡμέρα πού νὰ καταλάβω πως ζω μὲ τὸν ἄντρα μου. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη πού θ' ἀρχίσουμε νὰ φᾶμε, ἢ νὰ κουβεντιάσομε, ἢ καὶ νὰ ἠσυχάσομε τὸ βράδυ, ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα, μιὰ θεομὴ παρὰκλήσῃ καὶ ὁ Ἄλτρον φεύγει, γιὰ νὰ ξαναγυρῆ σὲ μιὰ-δύο ὄρες νευρικὸς καὶ μὲ τὴς ἴδιες πάνταν στερῶ- τυτες φράσεις: «μὴ, ἢ ἀγαπητῆ μου!.. μὴ μὲ πλησιάζεις. Ἐρχο- μαὶ ἀπὸ διψηθερικόν, ἀπὸ τυφικόν... ἀπὸ φθισικόν, ἀπὸ...» κ' ἐγὼ δὲν ἔξρω τί ἄλλη διαβολεμένη ἀρρώστεια.»

Ἐτσι τελειώνει ἡ περικοπὴ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, χωρὶς ὁ κ.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

Τών Μ. και Α. Fischer

‘Ο Τζών Μάρκ, επιστρέφοντας από το ταξίδι του γάμου του, έδειχνε χθές με τη γυναίκα του, στο σπίτι του πατέρα του ζ. Τάιμ-ΐζ-Μόνει.

Τό τραπέζι ήταν μεγαλοπρεπές. ‘Ασημικά δημοφα και ίδιος σερβίτσια έξοχα.

‘Η άρχη του δείπνου ήταν λίγο ζύα.

‘Όταν όμως έφρασαν τό ψάρι, τό δείπνο άρχισε νά ζωηρέη. ‘Αρχίσανε νά μιλούν πολιτικά.

Κι’ έπειδή τό ζεύγος δέν είχε την ίδια γνώμη σχετικάς, ή ζ. Μαρία ειπε άποτόμως στον άνδρα της :

— Σώπα λοιπόν Τζών ! Είσαι ζών !

‘Ο Τζών έγινε καταζκόινος από τό θυμό του.

— Μά ειπες ζώο ;

— Ναι, τώπα.

— Γιά ξαναλές το λίγο !

— Νά, τό ξαναλέω : Είσαι ζών !..

‘Ο ζ. Τάιμ-ΐζ-Μόνει, άπλωσε τό χέρι του στην άκρη του τραπέζιου, άρπαξε ένα πιάτο και τώριξε με θυμό στο πάτωμα, σπάζοντας τό σέ χίλια σαραντάτρια κομμάτια. ‘Επειτα από τό κατόρθομά του αυτό κρυφοκάνταξε την γυναίκα του, γιά νά ιδή τί έντύπωσι της έκαμε.

‘Η Μαρία όμως, εξακολούθησε νά τρώη άπαθής σαν νά μη συνέβη τίποτε. ‘Ο Μάρκ ζήτηζε την πενθερά του. Περιμένα νά την δη νά ξεσπάση σέ πιανά λόγια γιά τό σπάσιμο των πιάτων. Δέν άγοράζει κανείς ένα έζλεκτό σερβίτσιο γιά νά τον κινή χίλια κομμάτια !

Τέλος πάντων ξαναόριζαν πάλι την κουβέντα τους. ‘Ο Τζών — που ό θυμός του ειχε πέσει με τό σπάσιμο του πιάτου — ειπε με πολύ λεπτό τρόπο στη γυναίκα του :

— ‘Εχεις την καλωσύνη νά μου δώτης τό άλάτι άγάπη μου ;

‘Εκείνη του τό έδωσε και τό φαγητό εξακολούθησε χωρίς κανένα άπρόοπτο.

Στά επιδόρπια, ή ζ. Μάρκ άρχισε νά μιλήη γιά τον Βάγνεο, τον όποιο έλάτρει ως μουσικό. ‘Ο Τζών όμως έκτιμούσε τον Μπετόβεν. Από λόγο σέ λόγο θυμώσαν. ‘Η γυναίκα του Τζών πήρε τό μέρος του πατέρα της. ‘Ο Τζών εφώναζε. Και χωρίς νά χάση καιρό της φώναζε :

— Είσαι ζών ! ‘Ακούς ; είσαι ζών !..

‘Η ζ. Μάρκ έγινε καταζόκνη άπ’ τό θυμό της.

— ‘Εμένα ειπες ζώο ; ‘Εμένα ; Νά λοιπόν άθλιε !..

‘Απλωσε τό χέρι της στο άλλο άκρο του τραπέζιου, άρπαξε ένα πιάτο και τώανε χίλια σαράντα έφτά κομμάτια !..

Σιγώπιναν πειά τό κρασί τους. ‘Η ζ. Μάρκ που άπόμεινε βουβή άρκετή ώρα, ειπε έξαφνα :

— ‘Όρατος καιρός σήμερα. Θά κάμω ένα περίπατο στο πάρκο.

‘Ο ζ. Μάρκ κατσούφιασε.

— Δέν βαρύνσαι άγαπητή μου. ‘Ο καιρός εινε έξαινός.

— Τι μου φέλνεις έχει ; Δέν βλέπεις τί καλωσύνη έχει ;

— Δέν είμαι στραβός άγαπητή μου, βλέπω.

— Νομίζω πώς...

— Πώς είμαι στραβός ;

— Ξέρω κ’ έγώ ;

— Στραβός ; Είμαι στραβός έγώ ; Αυτό ειπες ; ‘Ε λοιπόν νά...

‘Αρπαξε ένα πιάτο, τό πέταξε κάτω και τό έκαμε 365 κομμάτια.

‘Η ζ. Μάρκ άγόριψε και έσπασε κί αυτή άλλο ένα.

‘Ο ζ. Μάρκ έσπασε δύο μαζί !..

‘Εξαφνα ό παθερός του υπάχηκε επάνω, φώρεσε τό καπέλο του κ’ έτρεξε προς την πόρτα.

— Στάσου ! του φώναξαν. Πού πηγαίνεις ;

— Πού πηγαίνω ; Διάβολε ! Νί σάς άγοράσω τριάντα ντουζίνες πιάτα τούγκινα !.. Αυτό δέν σπάζουν ποτέ...

Κ’ έβγήκε έξω . . .

~~~~~
Σαντινέλλι νά την σχολιάζη διάλον...

5ον) ‘Ο δικηγόρος ός σύζυγος : Στο έπάγγελμα αυτό χρειάζεται κάποτε προσοχή γιατί συνήθως οι δικηγόροι εινε άνθρωποι έγώιστοι και υπάρχει φόβος νά μη πέσουν στην πρώτη κατηγορία των τυράννων σύζυγων, γιά τους όποιους ό κ. Σαντινέλλι έχει έκφράσει παραπάνω τη γνώμη ότι δέν μπορούν ποτέ νά εινε καλοί σύζυγοι. Βέβαια μεταξύ του κλάδου αυτού υπάρχουν και δικηγόροι — ίσως οι περισσότεροι — οι όποιοι δέν διαφέρουν σέ τίποτα από τους μηχανικούς και τραπέζιτας, άφου κί αυτοί βρίσκονται σέ μη διαρκή επικοινωνία με κόσμο και κινούνται μέσα σ’ ένα πυρετό υλοθέσεων. Γι’ αυτό γιά τους δικηγόρους ό κ. Σαντινέλλι εκφράζει την γνώμη πώς, άμα μη δεσποινίς βεβαιωθεί ότι δέν πρόκειται περί χαρακτήρος τυραννικού, εμπιέλη και ζηλιαρή, πρέπει νά μη διστάση νά έλθη σέ συνενόησης γάμου, όπως θά κάνει και γιά κάθε άλλον επιστήμονα που της άρσσει και που μπορεί νά ζήση μαζί του ως σύζυγος.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΕΡΗΜΗ

Του Otto Ligner

Δέν εινε πιά σαν τότε γελαστή, σαν πρώτα πιά δέν τρέχει, δέν έχει πιά φτερά Μακρύν της πέταξε ή γαρά, και μόνο πίκρες έχει.

Δέν εινε σαν και τότε γελαστή έξαινός, πάει, έχάθη και το γλυκό του το φίλι, τώρα με πίκρα αναπολεί, μέσα στού του τό βάθη.

Δέν εινε σαν και τότε γελαστή, Δέν τη γιατρεύει ό χρόνος, κί’ ό νοός της ίσως σαλευθή; Εινε τό αίσθημα βαθύ, εινε βαρύς ό πόνος.

Δέν εινε σαν και τότε γελαστή γι’ άλλην έξαινός τραγουδεί σ’ άλλην λέει — ‘Αγγελέ μου ! — Πέφτει ένα φύλλο άπ’ τό κλαδί στο φύσημα του άνέμου.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Του Sulla Prudhome

‘Όταν φθάση και γιά μένα έξαινή ή μέρα που ό χάρος τά μάτια θά μου κλείση, και ή ψυχή μου θά πετάξη στον αιθέρα, την ψυχή σου, άγαπημένη ν’ άπαντήση.

Κί’ από τη γή ως τό θεό σαν φτάση, με την άγάπη σου, που αυτή θά μ’ οδηγήση, πάλι έχει θ’ ανταμωθώμεσ οι δύο μας εκεί που ό ήλιος δέν γνωρίζει όψη.

Και τότε έχει κοντά σου — θά ! γλυκειά μου — της ψυχής μου νά πάγη ή τρικυμία και ν’ άρρώσει σ’ ένα άταραχο λιμένα.

Γιατί ποτέ — σέ’ όρκίζεται ή καρδιά μου — μέσ’ την άγάπη σου τη φλογερή, καμιά γυναίκα άλλη δέν άγάτησα, ως έσένα . . .

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Του U h l a n d

Γιά σενα ξενιτευθήκα, γιά νά σέ λησιονήσω, μ’ ένίκησε όμως ό καιμός κί’ ήλθα και πάλι πίσω ! Και νάμαι πάλι σαν και πριν έδώ στα γόνάτια σου δεμένος πάλι στα φιλιά, στα χάδια τά δικιά σου

Δέν ειταν τρόπος νά μπορώ μακρύνά από σέ νά ζήσω κί’ ό,τι κί’ άν ελτα γύρισα τά μάτια νά ειλήσω, τά μάτια έκεινα που γιά με ζωής φωτιές πέτανε φωτιές που καινε την καρδιά, τις λύπες που περνάνε.

Και δέν ζητώ ό,τι ή καρδιά μπορούσε νά ποθήση άλλ’ άν ή θεία σου μορφή εινε γιά μένα ζηνή, ποιά μες τον κόσμο δύναμη, μπορεί νά με χωρήση άπ’ τη ψυχή σου τη γλυκειά που εινε γιά με πλυσιμένη

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ

Του Th Moore

Θυμάμαι άκόμα τό μικρό και ταπεινό σπιτάκι που της ζωής ειδα τό φως, από τό παραθύρι έμπαιν’ ό ήλιος χαρούτος, κί’ έγώ μικρό παιδάκι θαρρούσα όλη μου ή ζωή πως ένάντι πανηγύρι.

Πόσοι καιροί περάσανε κί’ άξέχαστο άπομένει μες της ψυχής τ’ άποκρυφα και πονεμένα βάθη, μέσα στους άδειους τοίχους του μ’ άγάτη εινε κοιμιμένη που λίγες μέρες έζησε και που γιά πάντα έχάθη.

Και τώρα έτσι που φεύγουνε τόσο γοργά οι ώρες, κί’ οι μέρες οι χαρούμενες που εινε πιά μακρυνές...

Τώρα, όϊμε, παρακαλώ, μες της ζωής τις μέρες, πριν ξημερώσει νά σφυστούν κί’ οι μέρες μου οι στεγνές.

Μεταφρ. Τάκη Λιακέα